

Wet IB: Privé gebruik auto. Verklaring uitsluitend zakelijk gebruik

Toelichting op intrekking beroep in cassatie van 12 november 2018, nr. 2018-0000188522, tegen de uitspraak van Hof Amsterdam van 14 augustus 2018, nr. 17/00194, ECLI:NL:GHAMS:2018:3089.

Inhoudsindicatie uitspraak Hof op rechtspraak.nl

Verhouding Wet IB 2001 en Wet loonbelasting 1964. In de onderhavige zaak geeft het Hof uitleg aan de wettelijk regeling in de loonbelasting van de 'bestelauto van de zaak' (artikel 13bis van Wet LB leden 18 tot en met 22, wettekst 2013) Het Hof interpreteert de wettelijk regeling anders dan de rechtbank en de inspecteur; de regeling is erop gericht dat de inspecteur de betrokken werknemer en de inhoudingsplichtige binnen redelijke termijn bevraagt over een geconstateerde 'dubieuze rit'. Van dit werken in de actualiteit is de wetgever, gelet op parlementaire geschiedenis, uitgegaan. De inspecteur heeft in het onderhavige geval een rit met de bestelauto naar het Gerechtshof op 27 februari 2013 pas bij brief van 15 december 2015 ter discussie gesteld, en heeft voor het overige geen 'dubieuze ritten' geconstateerd. Het Hof trekt een streep door de bij de aanslag IB 2013 doorgevoerde correctie en verlaagt het belastbare inkomen uit werk en woning.

De staatssecretaris van Financiën trekt zijn beroep in cassatie in. Ter toelichting merkt hij het volgende op:

In casu is sprake van een werknemer die gebruik maakt van een bestelbus van de zaak. Voor het gebruik van de bus is een verklaring uitsluitend zakelijk gebruik afgegeven voor het onderhavige jaar (2013).

Voor eerdere jaren (2006 en 2007) is er geprocedeerd over de vraag of de bestelbus geschikt was voor privé gebruik. Tijdens de behandeling van het hoger beroep van die procedure is belanghebbende met de bestelbus naar het Hof gereden. Belanghebbende heeft als reden voor zijn komst met de bestelbus aangevoerd dat hij het Hof de auto wenste te tonen in het kader van het te leveren bewijs dat de auto niet geschikt was voor het vervoer van personen (naast de bestuurder). Het Hof heeft in zijn oordeel ten overvloede aangegeven dat het in aanmerking nemen van deze privérit (ander privégebruik is niet geconstateerd) en het enkel op basis daarvan aanbrengen van een correctie voor privé gebruik disproportioneel is. In dat kader merkt het Hof op dat belanghebbende anders beperkt zou worden in zijn mogelijkheden tot bewijsvoering.

Mede in het licht van de bedoeling van artikel 3:4 van de Algemene wet bestuursrecht, kan ik mij bij deze uitkomst van het Hof neerleggen. Een bijtelling van € 9.201 in een geval als het onderhavige acht ik onevenredig in verhouding tot het doel van de controle op gebruikers van een verklaring uitsluitend zakelijk gebruik.

Dat het Hof ook van mening is dat het beroep gegrond is vanwege het late tijdstip waarop de inspecteur de correctie aanbracht bij de regeling van de inkomstenbelasting in plaats van een meer

actuele aanpak in de sfeer van de loonheffing acht ik onjuist. Het Hof miskent bij dit oordeel dat de wettelijke bepaling niet een dergelijk werken in de actualiteit voorschrijft en dat in de wetsgeschiedenis slechts wordt gesproken over het zoveel mogelijk in de actualiteit willen werken. Van 'moeten' is dan geen sprake. Overigens wordt het werken in de actualiteit als reden aangevoerd dat het niet wenselijk is dat een belastingplichtige pas na lange tijd met een dubieuze rit zou worden geconfronteerd, omdat hij of zij zich dan wellicht moeilijk kan herinneren wat de reden van het verblijf op een bepaalde plek was. In casu is geen sprake van een dubieuze rit, in casu staat vast, en daar gaat ook het Hof van uit, dat de rit die is gemaakt in het kader van een procedure over de aanslag inkomstenbelasting van de werknemer zonder twijfel een rit met een privé karakter vormt. In zoverre neem ik dan ook afstand van het oordeel van het Hof.

Gelet op mijn overwegingen met betrekking tot het evenredigheidsbeginsel zie ik echter reden om het door mij ingestelde beroep in te trekken.